

A woman with long, wavy brown hair, seen from behind, wearing a strapless blue gown that flows out behind her. She is standing in a vast, ornate hall with a polished wooden floor. The hall is filled with numerous large, crystal chandeliers hanging from the ceiling and golden statues or busts on pedestals along the walls. The lighting is warm and dramatic, highlighting the woman and the grandeur of the space.

Zmizení Astrid Bricardové

Natasha Lesterová

Autorka bestselleru *Skříň plná Diora*

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

Obraz v zrcadlech se znovu promění. Teď se v nich odráží nejen jeho vyděšená tvář, ale i hromádka na podlaze u jedné ze soch. Najednou se mu rozbuší srdce, protože vidí, že tu hromádku tvoří nádherné, ale zmuchlané bílé pouzdrové šaty, které viděl včera Astrid šít, šaty, o nichž byl přesvědčen, že jí konečně přinesou potlesk a uznání, jaké si zaslouží.

Proč se hlavní kus Astridiny kolekce povaluje na podlaze Zrcadlového sálu?

Nohy nesou Hawka vpřed. Než si šatů všimne někdo další, je v polovině cesty přes rozlehlý třpytivý sál.

Ve třech čtvrtinách si všimne, že hedvábí barví karmínová, syrově rudá šerpa.

Nohy se zastaví. Hlava se otočí. Ale zrcadla všude kolem něj zdvojnásobují, ztrojnásobují a zčtyřnásobují hrůzu těch šatů, až hlasitě zakleje a ozvěna poskakuje sem a tam, jako by chtěla rozbít všechno to zpropadené sklo dřív, než to udělá jeho pěst.

Protože jestli rudou barvou Astridiny šaty obarvila krev, znamená to, že Astrid je buď mrtvá, nebo ztracená – a on tím pádem také.

„Tato kniha je odvážná, drzá a nádherná, stejně jako tři ženy, které ji vyprávějí. Věty Natashy Lesterové kloužou po papíře a já se od nich nemohla odtrhnout.“

– Kerri Maherová, autorka knihy
Američanka v Paříži

„Toto je asi jedna z nejlepších knih, co jsem kdy četla. Pro mě měla všechno, poutavý příběh prolínající se ve dvou časových rovinách, postupné odhalování rodinných tajemství, historické pozadí událostí spojených s druhou světovou válkou, a navíc zajímavé a okouzující prostředí vzkvétajícího vysokého krejčovství, tedy haute couture.“

– čtenářská recenze knihy
Pařížská švadlena, Databáze knih

NATASHA LESTEROVÁ

ZMIZENÍ

ASTRID BRICARDOVÉ

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

The Disappearance of Astrid Bricard © Natasha Lester 2023

First published in Australia and New Zealand in 2023

by Hachette Australia (an imprint of Hachette Australia Pty Limited)

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-840-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-839-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-308-7 (print)

*Všem ženám, z nichž nějaký muž někdy udělal
někoho menšího, než kým ve skutečnosti jsou.*

*A Lesterovým, hlavně Dicku Lesterovi, který na oslavu
svých osmdesátých narozenin pro svou početnou rodinu
pronajal zámek v údolí Loiry. Přísahám,
že nikdo z fiktivní rodiny v této knize není inspirován
žádným z mých příbuzných. Naštěstí jste všichni
příliš vyrovnaní a málo dramatictí,
než abyste se mohli stát postavou příběhu –
a to říkám s láskou a vděčností.*

Astrid Bricardová nebyla jen modelka. Stejně tak nebyla jen návrhářka ani jen celebrita. Nedá se vyjádřit, kým vlastně byla. Lze říct jen tolik, že jestli se nějaký člověk někdy stal symbolem určité éry, Astrid Bricardové patřila sedmdesátá léta. Tehdy byla múzou a mýtem a dnes je největší módní záhadou všech dob. Co se stalo s Astrid Bricardovou? To je otázka skoro tak slavná jako stříbrné šaty, které pro ni vytvořil Hawk Jones.

– Vogue, vydání „Módní legendy“, 2010

Prolog

VERSAILLESKÝ PALÁC, FRANCIE, 28. LISTOPADU 1973

Zrcadlový sál ve Versailleském paláci působí na smysly stejně ohromujícím dojmem jako noční klub Electric Circus na Manhattanu, pomyslí si Hawk, když vejde na galerii ve společnosti čtyř dalších mužů. Atmosféru diskotéky vytváří kapely jako Velvet Underground, které hrají tak hlasitě, že hudba působí jako další tepající srdce, polykací ohně, kteří hltají plameny jako bonbóny, a světelná show odehrávající se na stěnách potažených plátnem, takže člověku připadá, že se stěny místnosti propadají dovnitř, a po chvíli zase, že se sám naklání. Zdejší výstřednost je ovšem jiného druhu, má podobu tolika zrcadel, že se před nimi není kam schovat. Hawk se v nich vidí ze všech stran, v tisíci odrazů pod malovanými stropy připomínajícími katedrálu, které ve vás vyvolávají pocit viny, i když jste neudělali nic špatného.

Na jednu znepokojivou vteřinu si Hawk pomyslí, jestli přesně takhle to nedopadne – nakonec zvítězí přesvědčení, že právě díky historii dosahuje francouzská móda svých výšin, nedosažitelných šesti americkými návrháři, kteří se pokouší ukázat, že dnešní módě vládnou šaty, ve kterých

můžete trsat na Rolling Stones. Kéž už by přišla Astrid a dokázala, že je to pravda. Ale kde je?

Podívá se na Billa Blasse, jako vždy zahaleného v tvídu a tabáku. Vedle něj stojí Oscar de la Renta halící se do důstojné černé, Stephen Burrows do své naivity a Halston do sebeobdivu. Hawk ví, že nemá smysl se nikoho z nich ptát, jestli Astrid neviděli.

„*Allons-y!*“ houkne pohrdavě jejich francouzský průvodce na znamení, že by mnohem raději doprovázel Yvese Saint Laurenta a zbytek francouzského týmu, který podle všech vypraská Američany tak, že nadělá cáry nejen z jejich šatů, ale i kůže.

Popravdě řečeno, někdy si to myslí i Hawk.

Vtom vejde Hubert de Givenchy – muž, kterému Hawk ještě před šesti lety nedokázal přijít na jméno, ale od té doby s ním už několikrát mluvil – a jeho pochybnosti se prohloubí. V elegantním obleku a kravatě působí naprosto francouzsky, i vrásky v jeho tváři vypadají, jako by je vyšila precizní švadlena. Hawk si málem začne z nervozity tahat za rukávy svého oblíbeného šedého svetru, ale vzpomene si, že je mu osmadvacet let a že si své místo tady zasloužil, což možná jen dokazuje, že v Americe je návrhářů jako šafránu.

Znovu zapátrá pohledem po Astrid, ale sál zrcadlí jen jeho rozrušení. Navzdory všemu musí Američané dnes večer vyhrát. Jinak Hawk a Astrid nikdy nebudou spolu – a tu myšlenku si nechtěl ani připustit, natož aby se na ni chtěl dívat ve všech těch zatracených zrcadlech.

Seber se.

Přejede si rukou po čelisti porostlé strništěm a připomene si, že Hawk Jones je muž, kterého časopis *Life* označil za nejlepšího módního návrháře celé Ameriky.

„*Bonjour.*“ Givenchy je pozdraví podáním ruky, gentleman jako vždy. „Přeji vám dnes večer hodně štěstí.“

Halston, který je gentleman asi tolik, jako je Hawk konzervativec, zamumlá: „Samolibý kretén,“ a Hawk vidí, jak se

Blassovi a de la Rentovi ulevilo, že se Halston aspoň tentokrát nevyjádřil příliš vulgárně.

A pak zrcadla ukáží Hawkovi ještě o něco tvrdší realitu. Tým amerických návrhářů, což je ve skutečnosti jen shluk rozhádaných eg vyslaných společně na přehlídku, které se účastní všichni od monacké kněžny Grace po vévodkyni z Windsoru a k tomu zástupci všech evropských i amerických novin a časopisů. Tak se stalo, že se ocitli ve Versailleském paláci, kde se chystají bojovat za to, aby se jejich země stala světovým centrem módy, přestože členové pětice spolu sotva mluví a za úspěch se považuje, když Halston nikoho z plných plic nepošle do háje.

A na tom závisí veškeré Hawkovo štěstí.

Obraz v zrcadlech se znovu promění. Teď se v nich odráží nejen jeho vyděšená tvář, ale i hromádka na podlaze u jedné ze soch. Najednou se mu rozbuší srdce, protože vidí, že tu hromádku tvoří nádherné, ale zmuchlané bílé pouzdrové šaty, které viděl včera Astrid šít, šaty, o nichž byl přesvědčen, že jí konečně přinesou potlesk a uznání, jaké si zaslouží.

Proč se sakra hlavní kus Astridiny kolekce povaluje na podlaze Zrcadlového sálu?

Nohy nesou Hawka vpřed. Než si šatů všimne někdo další, je v polovině cesty přes rozlehlý třpytivý sál.

Ve třech čtvrtinách si všimne, že hedvábí barví karmínově, syrově rudá šerpa.

Nohy se zastaví. Hlava se otočí. Ale zrcadla všude kolem něj zdvojnásobují, ztrojnásobují a zčtyřnásobují hrůzu těch šatů, až hlasitě zakleje a ozvěna poskakuje sem a tam, jako by chtěla rozbít všechno to zpropadené sklo dřív, než to udělá jeho pěst.

Protože jestli rudou barvou Astridiny šaty obarvila krev, znamená to, že Astrid je buď mrtvá, nebo ztracená – a on tím pádem také.

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Začátek legendy

Jedna

Astrid Bricardová a Hawk Jones

NEW YORK CITY, LEDEN 1970

*A*strid Bricardová stojí před vitrínou, obličej téměř přitisknutý na sklo, ústa, tváře a dokonce i pihy vytvarované do úsměvu, který čekal na vysvobození celý život. Je jí sice čtyřiadvacet let, ale skutečný život začíná teprve teď, a objímat vitrínu v archivu návrhářské školy jí připadá jako nejlepší způsob, jak to oslavit. Nakloní se ještě blíže, až narazí nosem do skla, které ji dělí od šatů.

Většina lidí by viděla kousek z 50. let z dílny Claire McCardellové. Astrid však vnímá génia vláken. U zrodu každého oděvu je totiž jedno jediné vlákno. Ani ne nit, ještě ne. Vlákna, která se čistí, mykají, češou, pak se navinou a tkají. Kouzlo, kterým vznikají látky z damašku a tvídu, z kreponu a sametu.

„Ty ses do těch šatů teda zakoukala.“

Astrid vyjekne. Za sklem stojí muž s úsměvem na rtech, zřejmě má dojem, že právě pronesl celkem slušnou balící hlášku. Vypadá dobře takovým tím samozřejmým způsobem, takže ji napadne, že kdysi dávno nejspíš nosil korunku krále plesu.

„Minimálně v nich hodlám přinést na Manhattan trochu originality, což se tobě moc nedaří,“ opáčí.

Zasměje se a konečně se podívá na šaty místo na ni. Pocítí zvláštní potěšení, když se zaměří na jejich nejdokonalejší prvek – šerpu, která kříží jedno ňadro, obepíná krk a pak vede dolů přes hrudník a zavazuje se na boku.

„Přemýšlela jsem, že kdybych si je vzala na sebe,“ řekne s očima upřenýma na uzel šerpy, „stačilo by za tu mašli jednou zatáhnout a celé by to spadlo. Možná bych se v nich cítila...“ Odmlčí se. Stuha je pojícím prvkem šatů, jediné, co je drží pohromadě, a zároveň to, co může být jejich zkázou. „Cítila bych se silná,“ dopoví.

Ten muž si nedokáže představit, jaký pocit by to pro ženu byl – připadat si skutečně silná. Ale přesně o tom Astrid sní a úsměv, který se jí usadí na tváři, když odchází, je pro ni opora a síla zároveň, ale ne její zkáza.

„Co to máš na sobě?“ zeptá se ten den po vyučování Astrid vysoká dívka, ještě o něco vyšší díky hustému afru.

Astrid sjede pohledem dolů. „Sako, které chtěl táta vyhodit.“

Dívka si odfrkne. „Pánské sako. Jen pánské sako. Nic víc.“

„No, ještě mám spodní prádlo, ale to mi budeš muset věřit.“ Astrid se zašklebí a dívka se zachichotá.

„Já jsem Velvet. Pojď se najíst. Ale nejdřív... Grahame!“ křikne, načež přiběhne nějaký muž. „Našla jsem nám další kámošku. Tohle je...“

„Astrid,“ řekne, když společně vyjdou na východní Čtyřiapadesátou ulici.

„S Velvet jsme se seznámili před pár lety ve večerní škole,“ poví jí Graham. „Dva lidi, kteří nedokončili střední a jejich rodiče nechťeli, aby šli studovat módu.“ Usměje se, ale Astrid ví, že za těmi slovy se skrývá spousta věcí, které nejsou veselé.

„Moji rodiče taky nechtějí, abych tu byla,“ řekne, když za-
bočí k bistru.

„Vidíš? Věděla jsem, že se k nám bude hodit,“ míní Velvet.
„Vydědenci musí táhnout za jeden provaz.“

Ke stolu přijde servírka. Astrid a Graham si objednají, ale
než stihne něco říct Velvet, žena se otočí k odchodu.

„Dám si ještě hamburger a hranolky,“ zavolá za ní Gra-
ham. „A ještě jednu limonádu.“

„Díky,“ hlesne Velvet směrem ke Grahamovi, menší
a o něco méně rozšafná než před pěti vteřinami, kdy se ji
servírka rozhodla ignorovat a pak se na ni ani nepodívala,
když připisovala jídlo na účet.

Velvet si zapálí cigaretu a vyfoukne kouř. „Na tohle si buď
zvykneš, nebo se budeš muset kamarádit s někým víc bílým,“
prohodí k Astrid.

A Astrid ví, že se sice někdy cítí jako vyděděnc, ale jako
běloška z Long Islandu je propletená se životem, zatímco
Velvet se ho drží za pár uvolněných nitek. Ale její pohled
dává jasně najevo, že jestli se Astrid zkusí omluvit za něco,
co upřímně řečeno nikdy nedokáže doopravdy pochopit,
Velvet odejde.

A tak Astrid štouchne do Grahama. „Však jo. Tenhle je
bílý jako šaty, co jsem měla na biřmování.“

„Chceš říct, žeš tam nešla v saku?“ zeptá se Velvet a po
tváři se jí znovu rozlije úsměv.

Přinesou jídlo a Graham se zeptá: „Proč tví rodiče ne-
chtějí, abys studovala módu?“

Astrid mu to vysvětluje mezi sousty makaronů se sýrem.
„Táta je právník a chce, abych si vzala jednoho z jeho mlad-
ších partnerů.“

Velvet a Graham se ušklíbnou.

„Přesně. Jenže...“ ukáže na sako, uhlazené blond vlasy
střižené na mikádo sahající těsně pod bradu v protikladu
k dlouhým vlasům, které jsou teď všudypřítomným trendem,

styl, který je pro ni naprosto typický. „Právníci se mě bojí. Módní návrhářství je to jediné, co jsem kdy chtěla dělat.“

Má na jazyku tolik slov, až se snaží navzájem předbíhat. Na to není zvyklá – většinou mluvili mladší partneři, které táta zval k nim domů na večere. Po večeri ji brávali na projížďky a ona je navzdory naléhání, aby si zajeli na nějaké klidné místočko, vždycky nasměrovala na hlavní ulici. Pak na semaforu vyskočila a šla do baru, díky čemuž si vysloužila ne zrovna dobrou pověst. Mladíci, kteří chtěli odvézt dívku na klidné místočko, aby si procvičili jazyk, ovšem ne mluvením, ti nikoho nepohoršovali, jejich pověst zůstala neposkvrněná. Všichni pomlouvali Astrid, která se divně oblékala, po nocích se poflakovala po barech a vůbec se nezajímala o právníky.

„Já jsem taky nikdy nechtěla dělat nic jinýho,“ přidá se Velvet a horečně přikyvuje.

„Měla by jít bydlet k nám,“ řekne Graham Velvet, která se zasměje.

„Asi by nechtěla matraci na podlaze v pidibytě v Chelsea.“

„Matrace na podlaze je asi tak to jediné, co si můžu dovolit,“ odpoví Astrid téměř prosebně. „Nemůžu věčně dojíždět od rodičů z Long Islandu. Potřebuju, aby uvěřili, že z toho přání stát se módní návrhářkou nevyrostu, že to není totéž, jako když jsem v dětství jedla párky s arašídovým máslem.“

„Fuj!“ vypískne Velvet.

Astrid se ušklíbne. Dalo jí to čtyřicet let přemlouvání, které vyvrcholilo slibem otci, že se запиše na nějaký humanitní obor na univerzitě Hofstra, jak se na dámu sluší. Doufal, že ji univerzita přiměje, aby se rozhodla pro manželství. Ona místo toho studium dokončila. Což znamenalo, že i on musel dodržet svou část dohody – že může jít na Parsons, pokud si školu sama zaplatí. Posledních šest měsíců pracovala na portfoliu, které jí vyneslo prestižní stipendium, takže

rok a půl po začátku kurzu mohla nastoupit. A teď má dva kamarády a bydlení.

Život je boží.

Hawk odloží batoh u dveří bytu na Park Avenue, vejde do kuchyně a políbí mámu na tvář.

Prohrábne mu rukou vlasy.

„Bacha,“ napomene ji žertem, vezme si z lednice limonádu, ale pořád myslí na tu dívku z Parsons. Do archivu si šel pro inspiraci, potřebuje udělat něco nového do svého obchodu, ale nedaří se mu nakreslit nic pořádného. A našel tam ji, oblečenou jen v přiléhavém saku, s pohledem upřeným na šaty, oči přimhouřené, tělesné křivky zdůrazněné způsobem, který je dnes už passé – jedinou dívku v New Yorku, která nezahodila podprsenku. Jeho ruka najednou zoufale zatoužila nakreslit jí na tělo šaty tak, aby to vypadalo, že z něj někdo to spodní prádlo z šedesátých let strhal.

Zamrká, síla té vzpomínky ho zaskočí. „Dneska jsem potkal jednu holku,“ řekne.

„To je mi novinka,“ zavtipkuje jeho máma a pak nadzvedne obočí. „Aha. Odpálkovala tě. Nebo,“ usměje se zasněně, „jsi právě zažil *coup de foudre*.“

„Co kdyby to bylo obojí?“ zeptá se s vážností, jakou v reakci na máminy špatně vyslovované francouzské fráze a představy o lásce na první pohled ještě nikdy nepoužil.

Meredith Jonesová si sedne, vytáhne cigaretu a řekne: „*Coup de foudre* taky znamená blesk. Jediný jasný záblesk a po něm zůstane zase jen nudná šedá obloha. Možná, že kdybys ji uviděl znovu, přesně tak by působila a ty by ses divil, jaký světelný trik tě přiměl si myslet, že je v ní něco víc.“

Ale on si nechce představovat, že by dívka, jež si myslí, že šaty, které by z ní mohly spadnout, jí dodají sílu, mohla při druhém setkání působit nevýrazně.

„Zanesu tátovi večeri,“ nabídne se.

Otce najde v posteli, před sebou má otevřený životopis Babea Rutha. Hawk položí táč, z nočního stolku zvedne baseballový míček a zamyšleně jím hodí o zeď, na níž jsou vidět stopy toho, že to dělá už několik měsíců. Míček chytne a hodí znovu.

„Je to dobrý?“ zeptá se a ukáže na knihu, úderý míčku přehlušují srkavý zvuk, který jeho otec vydává při jídle a jemu je z něj vždycky trapně. Proto ten míček, trik, na který Hawk přišel náhodou a který ho málem rozplakal, když mu otec po prvním jídle doprovázeném bubínkem úderů řekl: „Díky, synu.“

Hawk musel tehdy z pokoje utéct, protože jeho otec nepotřeboval, aby před ním plakal kvůli *coup de foudre* úplně jiného druhu – blesku v podobě mrtvice, který ho bez varování zasáhl před devíti měsíci a zanechal po sobě mozek zničený silnou bouří. Matthiasův obličej povolil, slova zněla nezřetelně a musel vynakládat obrovské úsilí, aby v pravé ruce vůbec něco udržel. Představa, že by se vrátil k práci právníka, kterému stačí, aby zvedl telefon, a vydělá pytel zlata, se Hawkovi zdála stejně vzdálená jako to, že by jeho matka někdy Matthiase přestala milovat a začala chodit s mužem, který by nebyl o dvacet let starší a sešlý životem.

„Babe Ruth ve skutečnosti nebyl sirotek,“ vysloví otec pečlivě, aby jeho jazyk slova neslil do jednoho nesrozumitelného proudu. „Chodil do zvláštní školy pro sirotky, ale jen proto, že s ním pořád byly nějaké problémy.“

Hawk se zasměje. „Ne aby ses tím nechal inspirovat.“

„Je ti čtyřiaadvacet, chlapče. Nebude dlouho trvat, než se od nás odstěhuješ.“

Nad jeho obchodem je volný prostor. Bylo by to ideální místo k bydlení. Jenže kdyby odešel, zůstala by máma na péči o tátu sama.

Hawk odloží míček. Potřebuje odejít, pryč od mizerné budoucnosti, jakou předvídá pro dva lidi, které má na světě nejraději. „Dobrou, tati.“

V kuchyni přistihne mámu v nestřeženém okamžiku. Dlaně má položené na lince a ve sklenici mezi nimi se potí koktejl Tom Collins. Dívá se na snubní prsten na levé ruce, možná vzpomíná, jak každý večer tančila se svým manželem, zamilovaná tak, jak by jednou chtěl být i Hawk, který se však obává, že takovou lásku si on nikdy nezaslouží.

„Dneska zůstanu doma,“ oznámí, i když chce hudbu a whisky a možnost přemýšlet, jak teď, když dokončil vysokou a otevřel si obchod, dosáhnout toho, co chce od života, a jak bude vypadat ta řada let, během kterých nikdy neuhodí blesk.

„Ne,“ ozve se jeho máma rozhodně. „Potřebuju si trochu poplakat a chci u toho být sama.“

Sakra. Mámu obejmě, políbí ji na temeno hlavy a ona ho odstrčí s úsměvem, který by člověku dokázal zlomit srdce.

Na konci týdne musí každý z Astridiny třídy přednést krátkou prezentaci o někom z historie módy, kdo nebyl návrhářem, ale odvětví přesto ovlivnil. Velvet jde jako první, ladně klouže do přední části místnosti jako letadlo po rozjezdové dráze. V ruce drží časopis obrácený ke studentům zadní stranou.

„Tohle je *Vogue*,“ řekne. Otočí časopis na přední obálku. Je na ní černošská modelka.

„*Britský Vogue*,“ upřesní Velvet. „Představuji vám Donyale Lunu. Je to Američanka, ale *americký Vogue* nikdy neotiskl obálku s černoškou. Asi nemusím dodávat, že Donyale teď žije v Londýně. Je vůbec první černoškou, která kdy ozdobila obálku *Vogue*. Tomu říkám vliv ve světě módy. Nechá se ale někdy ovlivnit i *Vogue*?“

Jako by Velvet položila doprostřed místnosti granát. Všichni celí ztuhlí čekají, až vybuchne. Lidé o těchto věcech obyčejně nemluví tak vyčítavým tónem.

Astrid si strčí prsty do úst a hvízdne. „Dobře, Donyale!“ Třída se probere a začne zdvořile tleskat. Velvet se vrátí na své místo vedle Astrid a řekne: „Vsadím se, že je to jediná osoba, kterou dnes uvidíme, která není bílá.“ Následující prezentace Candace Wintersové tuto teorii podpoří. Ale to není důvod, proč se Astrid zvedne žaludek, když uvidí okopírovanou fotografii, kterou Candace drží v ruce.

„Christian Dior je návrhář, který ovlivnil módu víc než kdokoli jiný,“ začne Candace. „Tohle je jeho múza, Mizza Bricardová.“

Všechna Astridina radost se v ní stočí jako nahřáté hedvábí. Mělo ji napadnout, že si Mizzu někdo vybere. Což znamená, že to Astrid musí říct – stejně se to všichni brzy dozvědí. Dokonce i na konzervativní univerzitě, jako je Hofstra, se to rozkřiklo, ačkoli se tamní studenti módou nijak nezabývali a nechápali, co to znamená. Ale tady, mezi aspirujícími návrháři, nebude nikdo, komu by to nedocházelo, a pokud to Astrid sama prozradí, místo aby čekala, až se na to přijde, snad dokáže nějak usměrnit následky a nebude to vypadat, že musí něco skrývat.

„Nikdo neví, odkud přišla,“ pokračuje Candace. „Byla buď tanečnicí v nahé revue, nebo prostitutkou. Bydlela v Ritzu, nikdy nenosila kalhotky, ale vždycky nosila kožichy – a nic moc dalšího pod nimi.“

Astrid vstane, přeruší potlesk a Candace se na ni nasupečně zadívá. „Můžu teď jít já?“ zeptá se vyučujícího.

Přikývne. „Teď si poslechneme držitelku stipendia Claire McCardellové.“ Super. Teď na ni nevráživě zírá víc než pár dalších studentů, kteří stipendium nedostali.

Astrid sama sebe v duchu vybídne, ať je přímá jako čisťá tequilla. „Jmenuju se Astrid Bricardová,“ oznámí. „Jsem

adoptovaná. Moje biologická matka byla..." Nejde to ven, ta dvě slova, která předurčila její život a budou ho určovat i nadále, pokud s tím něco neudělá.

"Moje biologická matka byla Mizza Bricardová," vysloví konečně až příliš nahlas. Šumění, které přeběhne po místnosti, zní napůl zaskočeně a napůl nedůvěřivě.

"Ty jsi dcera múzy Christiana Diora?" zeptá se Candace s přimhouřenýma očima, možná si myslí, že to je jediný důvod, proč Astrid získala stipendium.

Včera si vyslechli, že jeden z nich vyjde z Parsons a stane se návrhářem s vlastní značkou. Pět z nich bude pro návrháře s vlastní značkou pracovat. Zbytek bude za pět let dělat něco jiného. Dcera Mizzy Bricardové ovšem může klidně nakráčēt k Diorovi a okamžitě dostane práci – nemusí vůbec o nic usilovat.

Jenže Astrid *musí*. Víc než kdokoli jiný. Protože Mizza byla jen impulsem. Astrid je odhodlaná stát se odezvou.

"Tohle," Candace poklepe prstem na okopírovanou stránku, "je tvoje matka."

Astrid ví, o co Candace jde. Nesnaží se objasnit situaci. Chce, aby se všichni znovu podívali na fotografii. Ačkoli Mizzu fotili všichni od Avedona po Beatona, právě tento snímek je nejznámější zkratkou pro slavnou múzu. Mizza je na něm zachycená v kožichu, tělem se naklání k fotoaparátu. Dlouhá šňůra perel jí padá do rýhy mezi ňadry, kožich jí sklouzl z paže a odhaluje poprsí až po okraj dvorce. Na tváři má úsměv, který rozhodně říká *pojd' blíž*.

Když padne slovo *múza*, každý si pomyslí *promiskuitní žena*. Jakmile ukážete múzu v kožichu, ozdobenou šperky a s odhalenou kůží, každý si pomyslí *děvka*. Nebo ještě něco horšího. Múzy jsou ten typ žen, které ani nedostávají zapláceno za všecken sex, který nabízejí. Protože po něm touží.

Než Dior zemřel, jezdila s ním Mizza každý rok do New Yorku a navštěvovala Astrid na Long Islandu. Protože Dior

byl slavnější než socha Svobody a ženu, která se obléká jako Mizza, nikdo nepřehlédne, matčiny kamarádky se nikdy neopomněly zastavit v den, kdy se objevila Mizza v kožichu s leopardím vzorem a šperky většími než skvosty ve výloze u Tiffanyho, naprosto nemístnými na předměstí s krátce střiženými trávníky, kde všichni nosili bílé rukavičky, klobouky a jednu skromnou šňůru perel, která se k žádným nádrům nikdy ani nepřiblížila. Tam, stejně jako ve většině Ameriky, existoval jedině styl Billa Blasse – *ženy mají vypadat čistě, zdravě a svěže*, jak říkal s oblibou.

Slova *čistá* a *Mizza* by v jedné větě nikdo nikdy nepoužil.

A Astrid se zase zařekla, že nechce, aby někdo používal v jedné větě s Mizzou její jméno.

Po hodině ji dožene Candace. „Takže proto jsi dostala to stipendium.“

Za Candace se shromáždí skupinka přihlížejících. Je to tak vždycky. Na střední, na univerzitě i v nedělní škole se objeví jedna dívka, jejíž síla pramení z krutosti – dívka, jejímž cílem je najít nejzranitelnější místa každého člověka, aby do nich mohla často a veřejně dloubat – a udělá z Mizzy skandál, jehož je Astrid součástí.

„Dcera múzy,“ pokračuje Candace a ta nálepka se s každým slovem vrývá Astrid hlouběji do kůže.

Jenže Candace není první ani poslední, kdo podobné věci vykládá. „Nebo dcera děvky,“ řekne Astrid nonšalantně. Přinutí se mluvit dál, i když se teď možná chová stejně nepřátelsky jako Candace. „Je mi líto, že ty jsi stipendium nedostala.“

Lapání po dechu je slyšitelné. A Astrid z Candaceina výrazu pozná, že se trefila. Astrid má něco, co Candace chtěla. A Candace jí bude příštích osmnáct měsíců okopávat kotníky. Ale Astrid se nemůže nechat ničit na místě, kam se musela tak tvrdě probojovat.

„Být dcerou Mizzy Bricardové není jako být dcerou astrofyzika,“ pokračuje Astrid mírněji. „Zdědila jsem nanejvýš

výrazné lícní kosti. Jestli to má být bohatství, za pár let bude utracené. Naštěstí se na Mizzu v ničem nespolehám a svůj osud si řídím sama.“

Chtěla, aby to vyznělo jako holý fakt. Ale nahlas to vyslovila spíš jako výzvu. A teď na jedné straně stojí: Astrid, dcera Mizzy Bricardové, majitelka vystoupklých lícních kostí a – jak Astrid doufá – ještě mnohem víc. Na druhé straně: všichni, kteří chtějí z Astrid udělat dceru svůdnice, v čele s Candace – pravděpodobně dcerou nikoho, která má ještě nelístopnější ambice než Astrid.

„To se ještě uvidí,“ odvětlí Candace na znamení, že ano, výzvu přijímá a hodlá zvítězit.

Ale Astrid také. Přijde den, kdy už o Astrid nikdo nebude mluvit jako o dceři múzy.

Překvapí ji, když zaslechne Velvet, jak na ni volá: „Počkej!“ a ještě víc ji zaskočí, když se otočí a vidí, jak za ní pospíchá i s Grahamem.

„Takže jsme fakt vydědění,“ řekne Velvet a proplete svou paži s Astridinou.

Astrid se ten den poprvé zasměje. Protože se zdá, že navzdory všemu a na rozdíl od dosavadního života na Long Islandu má dva přátele.

„Měli bysme vyrazit na nějakou pařbu,“ nadhodí Graham. „Trochu upustit páru.“ A tak se Astrid ocitne v obrovském podkrovním bytě na Broadwayi, u kamaráda Grahamova kamaráda.

„Musíš zaplatit dva dolary,“ informuje ji Graham, když přicházejí na místo. „Je to akce na nájem.“

Astrid chvíli trvá, než pochopí, že akce na nájem znamená, že Grahamův kamarád ve svém podkrovním bytě pořádá večírky, aby si přivydělal na zaplacení bydlení. „Je něco, co se na Manhattanu nedá prodat?“ zeptá se.

„Jedině morální zásady,“ mrkne na ni Graham. „Těch se zbavujeme zadarmo.“ Načež se vrhne do dionýského rytmu tanečního parketu.

Přes sound systém, jaký Astrid ještě neviděla, pouští hostitel eklektický, ale taneční výběr jazzu, klasiky, soulu a diska. Do paží jim narážejí barevné balónky, plstěný klobouk se širokou krempou Astrid dávno někde spadl, bílé tričko jí pot přilepil na kůži. Nakonec jí Velvet dá rukou znamení a společně se celé zadýchané tancem a kouřem, přes který není vidět dál než na konečky prstů, přesunou na kraj místnosti. Každá si vezme banán a pití ze stolku, na kterém není k nalezení žádný z obvyklých stimulantů, jen ovoce, oříšky a džus – jak jim vysvětlil Graham, neřesti si musí přinést každý sám – a svalí se do velikých sedacích pytlů.

„Přesně to jsem potřebovala,“ zhodnotí Astrid.

Velvet se zasměje. „Banány nebo balónky?“

Astrid se taky zasměje a štouchne Velvet loktem do žeber. „Dík.“

„Až zase někdy budeš potřebovat banány jako lék na krávy, stačí říct.“

Astrid si vybaví nepřátelství v Candaceiných očích a smích ji opustí. Přemáhá slzy, které spolu s konopným oparem rozmazávají všechno a všechny kolem, a snaží se myslet na něco jiného než na sebe, protože pokud jde o projevy soucitu, Velvet už by klidně mohla zdobit svatozář.

„Holka, která vyrostla jako dcera právníka na Long Islandu, v klidu vystudovala střední a pak vysokou, si tobě asi nemá moc na co stěžovat,“ řekne.

Velvet pokrčí rameny. „Když jsi řekla Candace, že svůj osud určuješ sama, chtěla jsem ti zatleskat. Protože to není fér, ale je to fakt – stejně jako ty nechceš v ničem být jako tvoje matka, já zase nechci být jako ta moje. Mám sedm sourozenců a máma sice dělala, co mohla, ale v patnácti už jsem místo školy seděla v kuchyni u stolu a přešívala oble-

čení, abysme měli na nájem. Dívala jsem se na ni a nejradši bych jí řekla: ‚Dej mu kondom.‘ Kdyby museli žít jen tři, nebo i čtyři děti, možná bych mohla zůstat ve škole. Vadilo mi, že byla tak pasivní, že jsem pak já musela doplácet na tátovu averzi ke gumám.“

Astrid se napije džusu, ale dala by přednost spíš jointu, který by snad zmírnil napětí v její čelisti. Těžko ze sebe souká slova. „A mně zase vadí, že moje biologická matka jako múza existovala jen proto, aby učinila významným jednoho muže – že neměla vlastní význam. Pak taková Betty Friedanová prohlásí, že svět stojí na pasivní závislosti žen a že ženskost z nás dělá terč a oběť sexuálního obchodování, a já vidím v hlavě tu fotku Mizzy, na které není nic než sex a závislost, a chce se mi křičet. A pak je tu moje adoptivní matka, která je přesně tím typem ženské zavřené v kuchyni, proti jakému Friedanová brojí.“

Prsty obtočí kolem kelímku. „Takže mám matku, která je ztělesněním ženské mystiky, a matku, která svým dekoltem inspiruje muže. A Betty taky tvrdí, že když se zbavíme své ženskosti, budeme konečně silné. Tomu já nevěřím.“

Ukáže na své bílé tričko bez rukávů, pod nímž nemá podprsenku, stejně jako polovina přítomných dívek. „Klidně ukazuj výstřih, jestli chceš. Klidně se postav před místnost plnou lidí nahá a svádej je úsměvem. Klidně se vyspi s každým na potkání. Ale dělej to pro sebe, protože *ty* se díky tomu cítíš dobře. Nedělej to proto, abys vyzdvihla nějakého muže. Nejde jen o to, že nechci být jako Mizza. Chci se podívat na ženskou módu, která je ztělesněním té údajně hrozně věci zvané ženskost, a tvořit oblečení, které je krásné, *a navíc* vrací ženám jejich sílu. Oblečení, v jakém nikdy nebudou mít pocit, že jejich jediným údělem je dodávat sílu nějakému muži.“

Hudba přechází z lehkého groovu do povznášejícího rytmu, jako by měla podtrhnout naléhavost, kterou Astrid cítí

na tomto zvláštním místě, kde putuje LSD z rukou do úst stejně nepokrytě, jako z ní teď jako krev vystříkla niterná a nevyslovená přání.

Vytáhne Velvet za ruce a obě je roztočí do spleti hudby, končetin a tmy. Zakloní hlavu a cítí to všechno na tváři – rytmus budoucnosti.

„Já nejsem dcera múzy,“ houkne na Velvet. „A ty nejsi holka, která nemohla dochodit střední školu. Tomu musíme obě věřit a pak dokážeme i ten zbytek.“

Točí se a točí, až se na vlnách víry a snů vyhoupnou výš než všichni, kteří si někde v koutě vložili pod jazyk papírek napuštěný kyselinou.

Dva

Blythe Bricardová

PAŘÍŽ, PROSINEC 2012

*T*axík uhání z letiště do centra Paříže a Blythe a její děti veze... *do pekla*, pomyslí si nešťastně. Když dostala od rodičů svého bývalého manžela Jakea pozvánku na oslavu padesátého výročí svatby, obočí se jí zvedlo tak vysoko, že se z něj málem staly vlasy. Na zadní stranu Jakeův bratr Ed dopsal: *Máma má rakovinu – v pokročilém stadiu. Tohle je poslední příležitost, abychom se všichni sešli. Jsou to jen tři týdny – a na francouzském zámku. Postarám se, aby se tam Jake nechoval jako úplný blbec. Máma s tátou chtějí strávit trochu času se Sebbym a Evou. A tebe by taky rádi viděli.*

Bylo to vydírání, ale samozřejmě souhlasila. Copak by mohla odmítnout prosbu umírající ženy, kterou měla kdysi tolik ráda?

„Jedna noc v Paříži a pak tři týdny na zámku!“ řekne sedmiletá Eva a poskakuje přitom na sedadle. „Bude mít i příkop?“

Blythe se zasměje, ale hned nato se zamračí, když Sebbý vedle ní zakašle. „Je ti dobře? V hotelu ti ještě dám Ventolin.“

Její pětiletý syn už sice dostal slušnou dávku, ale jeho astma je těžké a nepředvídatelné.

Vtom Eva vypískne. „Mami, koukni! Není to prababička Mizza?“

Blythe celá ztuhne. Zrovna projíždějí kolem módního domu Dior. Dočetla se, že Mizza Bricardová byla inspirací pro nejnovější kolekci, a teď už ji vidí, v leopardím vzoru, se šperky a hlubokými výstřihy, po celé výloze, s nevyzpytatelným úsměvem na rtech, který naznačuje víc, než dokáže nahé tělo. Návrhář značky Dior minulý měsíc v rozhovoru pro časopis *Vogue* zmínil, že Mizza nikdy nenosila spodní prádlo, což je přesně ten typ pikantního drbu, který celou ságu Bricardových vrátil na titulní stránky novin, což by Blythe klidně oželela.

„Ano, to je moje babička,“ odpoví se sarkastickým nadšením.

Taxík jede dál a Blythe si oddechne.

Hôtel Grand Powers tak dokonale zapadá mezi průčelí z bílého kamene zdobená tepaným železem – právě proto se Blythe líbí –, že Eva zůstane zmateně stát, protože přehlédla nenápadnou černou markýzu.

„Tudy, zlato,“ řekne Blythe a vezme přede dveřmi taxíku Evu a Sebbyho za ruce.

„Blythe Bricardová. Na jednu noc,“ řekne recepční, která si ji prohlíží o chvílku déle, než by se hodilo, takže Blythe dojde, že zřejmě ví, s kým má tu čest.

Její podezření se potvrdí, když recepční sáhne po klíči od pokoje a přitom cosi zašeptá kolegyni, která následně zvedne oči a také si Blythe přeměří.

Blythe si povzdechne, přitlačí si sluneční brýle k obličejí a strčí ruce do kapes rozhodně působivého overalu od Hawka Jonese, který si oblékla pro případ, že by paparazzi hlídající na letišti zrovna neměli nic lepšího na práci. A pak uvidí na pultu otevřený výtisk časopisu *Paris Match*. A v něm svou fotku z premiéry filmu *Ateliér*, pro který navrhla kos-

týmy a který spolu se šaty, jež si ten večer oblékla, znovu rozdmýchal rozruch, který ji všude provází jako ohraná písnička, co se nedá dostat z hlavy. Ještě před půl rokem, i když ji jméno předcházelo, byla šance tak padesát na padesát, že projde hotelem bez povšimnutí. Tento měsíc se jí to téměř jistě nepodaří. Postrkuje děti, aby společně došli k výtahu dřív, než na ni někdo namíří telefon.

Jakmile se ocitnou v pokoji, snaží se Blythe nemyslet na to, kolik jí ta jedna noc stojí. Její děti si zaslouží ubytování v nádherném pařížském hotelu, po tom všem, čím si v posledních letech musely projít. Šetřila celé měsíce a podle výrazu Evy a Sebbyho, když vyjdou na balkon a otevře se jim výhled na Eiffelovu věž, ví, že to stálo za to.

„Mami, to je taková krása,“ vydechne nadšeně Eva.

Ano, to je, souhlasí v duchu Blythe s pohledem upřeným na černé železo, jímž je protkaná stříbřitá obloha hrozící bouřkou. A člověk ani nemusí být meteorolog, aby dokázal předvídat, že ta bouřka se nepřežene dřív než za několik týdnů. Bude bydlet na zámku s Jakem, se kterým za půl roku ani jednou nepromluvila. Bude se muset dívat na to, jak jeho matka chřadne. A pak je tu ta schůzka, kterou má Blythe domluvenou už za hodinu.

Užij si ten okamžik, napomene se v duchu. Ona. Děti. Paříž. To je opravdu hezká trojka.

Skloní se a oba obejmě. Eva jí zajede prsty do vlasů a Sebby vytáhne starý fotoaparát, který dostal kdysi od Blythe, a vyfotí je. Podívá se na displej a zhodnotí: „Tak ta se fakt povedla.“

Blythe musí zamrkat, když vidí, jak se k sobě tisknou, až z té blízkosti bolí srdce. Jejich úsměvy zastíňují i věž v pozadí. Políbí ho na tvář. „To teda jo.“

Ale je prosinec a venku kolem nuly. Sebbyho plíce nejsou z chladu nadšené. Ještě šestkrát mu foukne Ventolin a řekne: „Chůva přijde za půl hodiny. Já budu za pár hodin zpátky.“

Eva ani Sebby včera v letadle moc dobře nespali a oba pokukují po velké posteli, jako by byla z čokolády. Tak je uloží, zapne televizi a upraví si make-up. Když dorazí chůva, Blythe zkontroluje, že je Seb v pořádku, a požádá ji, aby zavolala, kdyby se mu přitížilo. Pak se vydá do kanceláře společnosti Champlain Holdings, která se nachází jen o pár vchodů dál a na délku červeného koberce od domu Dior vyzdobeného fotografiemi Blytheiny babičky. Naproti přes ulici sídlí LVMH, jeden z hlavních konkurentů skupiny na trhu s módou a luxusním zbožím. Tím druhým je Jakeův podnik, který před víc než rokem téměř zbankrotoval, ale teď se mu daří mimořádně dobře.

Za chůze napíše SMSku své kamarádce Remy. *Připomeň mi, proč jsi mě přesvědčila, abych s tou schůzkou souhlasila?*

Vzápětí pípne odpověď.

Tohle je tvoje chvíle, Blythe. Už nejsi v kurzu jen proto, že jsi potomek Astrid a Hawka, teď jsi v kurzu díky své práci. Vím, že to není zrovna to, co jsi vždycky toužila dělat, ale i tak jdi do toho.
xx PS: Možná to tak nevyznělo, ale mám tě ráda. PPS: Už jsi to řekla Jakeovi?

A přesně v tu chvíli vykoukne slunce, jako zlatý flitr zmatněný mraky. Co kdyby prostě zaklonila hlavu, nechala pa-prsky, aby pohladily její tvář stejně jako šest pater smetanového kamene vedle sebe, a šla na schůzku s tím, že z ní třeba vzejde něco dobrého, místo aby ji vnímala jako další nepříjemný zásah do života, který je už tak dost narušený? Remy má pravdu. Pracovat jako kostýmní návrhářka sice není její sen, ale kdokoli jiný na jejím místě by s obličejem otištěným v *Paris Match* připíjel štěstěně.

Máš pravdu, napíše Remy. Byla jsem rozmazlený spratek, ale teď jsem optimistická bublinka šampaňského. PS: Jestli už jsem Jakeovi řekla, že mám schůzku s jeho největším konkurentem? Hm, ne, tohle téma jsem zatím neotevřela.

„Určitě to slyšíte pořád, ale jste přesná kopie Astrid i Hawka,“ přivítá Blythe Nathaniel Champlain. „A jste nádherně oblečená,“ dodá a prohlíží si její overal, přes který má přehozený kabát přešitý z koženého trenčkotu ze sedmdesátých let, původně dlouhého až ke kotníkům.

Líbily se jí široké klopky, ale chtěla, aby sahal do půli stehů, a tak se do něj pustila s nůžkami a šicím strojem. To dělá, když zrovna netvoří kostýmy pro filmy – oživuje a přetváří poškozené oblečení staré desítky let a vyrábí z něj něco nového a nositelného. Sotva tím zvládne zaplatit účty a právě teď má záviděníhodný problém, že je zavalená zakázkami, na které nemá čas. Ale taky nemá peníze na to, aby je odmítla, ani na to, aby svou domácí výrobu proměnila v podnikání, což si přeje ze všeho nejvíc a vlastně odjakživa.

„Ten je od Hawka?“ zeptá se.

Přikývne a usměje se, jako by nenosila overaly navržené otcem proto, aby vyvrátila povídačky o tom, že spolu s Hawkem vůbec nemluví. „Kabát je můj,“ dodá.

Následuje ho do zasedací místnosti s nádherným výhledem na kopule ve tvaru plesových šatů z období Belle Époque. Nathaniel se posadí a mezi prsty otáčí dálkový ovladačem. „Mám úchvatnou prezentaci,“ řekne. „Ale teď, když jsme se setkali osobně, vím jistě, že nebude fungovat.“

„Je na mně snad něco, co naznačuje, že nemám ráda úchvatné prezentace?“

„To byl kompliment.“

Popojde k oknu a opře se o parapet, takže celé její zorné pole zaplňuje jen on a Eiffelova věž. Vypadá dobře. Je skoro o deset let starší než ona, hnědé vlasy má po krajích prošedivělé, čelist má hranatější než Jake a také hladčeji oholenou.

Bez okolků jí oznámí: „Chci, aby společnost Champlain Holdings vzkřísila značku MIZZA. A chci, abyste vy byla její kreativní ředitelkou.“

Nemohl by říct nic, co by ji zaskočilo víc. MIZZU, nechvalně proslulou oděvní značku její matky Astrid, rozhodně nikdo křísit nebude.

„Chápu, že váháte –“

Přeruší ho. „Váhání je velmi slabé slovo.“

„Vyslechněte mě,“ trvá na svém. „Pak si můžete pográtovat, že jste se rozhodla na základě logiky, nikoli emocí.“

Ty povýšený kret–

Blythe se zarazí. Zažila už horší útoky. Vzhledem k tomu, že je vnučkou slavné múzy Christiana Diora a dcerou Hawthorna Jonese a jeho legendární múzy Astrid, dávno se musela zocelit. Ale čím sakra popudila bohy tak moc, že se rozhodli ji na tři týdny uvěznit na zámku s bývalým manželem, a teď ji ještě v přítomnosti muže, kterého vůbec nezná, nutí myslet na Astrid?

Přiměje se k sarkastickému úsměvu. „Jsem připravená nechat se ohromit vaší logikou.“ Nemůže odejít. Pokud se ženy jako ona nechovají uhlazeně, jak se od nich očekává, ocitnou se na pranýři novinových titulků a s radostí si na nich smlsnou sociální sítě, které pak jen vyplivnou zbytky.

„Jste zatraceně talentovaná návrhářka, Blythe. Ty šaty, které jste udělala pro Cate Blanchettovou na loňské předávání Oscarů, od ní právě koupilo Met za půl milionu dolarů.“ Přistrčí k ní časopis ležící uprostřed stolu. „*Vogue* dnes vydal ‚módní Kdo je kdo‘. Podívejte se.“

Očima sleduje jeho prst ukazující na stránku.

Bricardová, Mizza: Všeobecně považována za první módní múzu na světě. Před tím, než Mizza inspirovala Diora k velkoleposti, byla údajně kurtizánou, jež z darů od svých milenců nashromáždila velkolepou kolekci šperků. Oblíbila

si leopardí vzor, z něhož vycházela přinejmenším jedna z linií domu Dior.

Bricardová, Astrid: Dcera múzy Mizzy. Také módní múza a nějakou dobu zároveň milenka Hawka Jonese. V sedmdesátých letech vytvořila vlastní značku MIZZA, již dodnes vyhledávají milovníci vintage módy. Zmizela během bitvy o Versailles v roce 1973, podle některých domněnek byla zavražděna kvůli nepodařenému obchodu s drogami, podle jiných zmizela po hádce s bývalou spolužačkou z vysoké školy Candace Wintersovou, která se stala Hawkovou novou inspirací a jejíž krev byla nalezena společně s Astridinou krví na bílých hedvábných šatech, které po sobě Astrid zanechala.

Bricardová, Blythe: Dcera Hawka a Astrid – dcera a vnučka múzy. Přestože je členkou rodiny proslulé ve světě módy a v občasných záblescích prokazuje genialitu v oblasti kostýmního návrhářství a odívání celebrit, zatím nenaplnila všeobecná očekávání, ačkoli se její styl těší obdivu.

Pod textem jsou otištěné nejznámější fotografie všech tří žen. První je snímek Mizzy od Louise Dahl-Wolfové, který teď visí ve výlohách u Diora. Druhá fotografie zachycuje Astrid tančící ve stříbrných minišatech z lamé na pódiu v nočním klubu Cheetah v roce 1970. Na poslední je Blythe, schovaná za slunečními brýlemi s prostředníčkem vztyčeným směrem k novinářům.

Ještě nestačí vstřebat jízlivé hodnocení článku a Nathaniel už listuje stránkami a ukazuje na další jméno.

Jones, Hawk (Hawthorne): Velmi úspěšný tvůrce značky Hawk Jones, která je dnes stejně módní jako v sedmdesátých letech, kdy ji uvedl na trh. Jen málo návrhářů dokázalo celá desetiletí řídit impérium podobné velikosti. Ani ztráta múzy Astrid Bricardové mu nezabránila ovládnout svět módy.

Blythe by nejraději časopis po Nathanielovi hodila. Než to stihne, promluví: „Slyšel jsem, že chcete mít vlastní značku, která by recyklovala a předělávala vintage kousky, už od doby, kdy jste vyšla z FIT. Kdy to bylo?“

Pokračuje a sám si odpoví. „Před jedenácti lety. Taký jsem slyšel, že jste po škole udělala dohodu s Jakem Blackem. Nejdřív rozjede vlastní byznys on a pak budete na řadě vy. Co se stalo? Děláte úchvatné kostýmy pro filmy, ale jen když se natáčí v New Yorku, protože se musíte starat o děti. Čas mezi těmi občasnými záblesky geniality trávíte přešíváním šatů pro matky z předměstí a oblékáním bezvýznamných celebrit na charitativní plesy. Nevěřím, že vás to uspokojuje.“

Blythe zaskočí slzy, které ji pálí v koutcích očí. *Prosím, ať se nerozpláču. Ne tady. Ne teď.* Ne kvůli dědictví, kterého se nikdy nezbaví. Chce se jí obvinít Nathaniela z misogynie – kolik žen má čas dělat to, co je uspokojuje? Ale ví, že to není jen čas, co jí chybí. Stejně jako ví, že i kdyby se stala kreativní ředitelkou značky MIZZA a vzkřísila legendu o své matce, pocit štěstí by jí to nepřineslo.

Co tedy?

„Ty dva roky během sedmdesátých let byla MIZZA vším,“ pokračuje Nathaniel zarputile. „Je to kultovní značka, přestože pod ní už čtyřicet let nikdo nic nevyrobil. Můžete ji nenávidět a bát se jí, jestli tak chcete žít. Nebo byste ji mohla ovládnout. S naprostou tvůrčí svobodou, spoustou peněz a mou společností za zády.“

Pokrčí rameny. „To je můj návrh. Až budete chtít víc informací, zavolejte.“

Myslí si, že na ni zapůsobí, když ji překvapí svým nápadem a bude ji poučovat o jejím vlastním životě? Každý se snaží Blythe radit, jak má žít. *Bud' víc jako Astrid. Nebud' jako Astrid. Bud' jako Hawk. Nebo Mizza. Nebo nejlíp všichni tři.*

Když se fotografie vaší matky tančící v nejkratších stříbrných šatech na světě, ze kterých jí kouká půlka zadku, sta-

ne metonymem pro celou dekádu – protože napsat článek nebo vydat knihu o sedmdesátých letech a nezařadit snímek Astrid a Hawka je jako snažit se sundat Neila Armstronga z Měsíce –, vyroste z vás určitý typ člověka. Všichni si myslí, že i vy jistě máte v oblibě nahotu a exhibicionismus, a samozřejmě sex. Je to dost těžké závaží, které s sebou musela vláčet jako dítě, pubertačka, žena a teď i jako matka. A sice si to myslela už dřív, ale po narození Evy a Seba si konečně uvědomila pravdu. Jediným smyslem Blytheina života je být ničím a nikým. Tak se rozhodla, když čtyřletá Eva poprvé přišla ze školky s pláčem, protože jí jedna ze starších holek řekla, že pochází z rodu děvek, takže je určitě taky děvka. Eva ani nevěděla, co děvka znamená, jen že je to něco špatného a že když tancujete na stole a někdo vám při tom sahá na zadek, znamená to, že děvka jste.

Jediný způsob, jak zařídit, aby všichni zapomněli, je být zapomenutelná. Až na to, že Blythe nedávno navrhla kostýmy pro film, o kterém teď všichni básní, postavila se na červený koberec v nádherných šatech a nejen že se nechala vyfotografovat, ale ještě měla dobrý pocit z toho, co vytvořila. A teď toho lituje, protože nejspíš ohrozila svůj životní cíl – aby Eva nestrávila roky na střední škole a následně celý život tím, že se bude snažit vyhýbat klukům a mužům a nenasytným médiím, protože ti všichni budou chtít jen to, aby tancovala na stole bez spodního prádla.

Vstane. „To nebyl návrh. Víím, co si od toho slibujete. Peníze. Další značku pod křídly. Spoustu publicity. Jenže co dostanu já, kromě funkce s hezkým názvem? Až budete vědět, co přesně mi nabízíte, zavolejte.“

Možná ji v médiích označí za neprofesionální. Tak se obvykle říká ženám, které se odmítají beze všeho podvolit. Ale Blythe Bricardová nikdy před nikým neohnula hřbet a nestala se tou, koho z ní všichni chtějí mít.

Blythe se svižným krokem vydá k Seině, potřebuje ze sebe dostat vztek, než se vrátí k dětem. Do uší si strčí sluchátka a hlavu jí zaplní písnička od Fleetwood Mac. Závislost na hudbě ze sedmdesátých let má v genech a nedokáže se jí zbavit, ať se snaží sebevíc. Myslí na šaty – vidí hedvábný žerzej a výstřihy do V, kašmír, který přiléhá na kůži jako tělo milence. Na to, co všechno by mohla vytvořit, kdyby za ní stála společnost jako Champlain Holdings. Na všechno, co chtěla udělat od chvíle, kdy, jak jí Nathaniel připomněl, vyšla ze školy a uzavřela s Jakem dohodu, kterou ani jeden z nich nedodržel.

Vytáhne sluchátka a zamíří zpátky do hotelu. V posledních měsících, téměř dva roky od rozvodu s Jakem, našli Blythe, Sebby a Eva určitou míru vzájemné rovnováhy. To ona tehdy odešla a obrátila jejich životy vzhůru nohama. Teď je pro děti jediným pevným bodem a ony si nezaslouží, aby jim ten klid znovu rozbily bomby se jmény MIZZA a Astrid.

Vejde do pokoje a okamžitě uslyší sípání v Sebbyho plících. „Říkala jsem vám, abyste mi zavolala, kdyby se mu přitížilo,“ vyjede na chuť, která zvedne oči od telefonu, jako by si teprve teď vzpomněla, proč tam je.

Blythe se podívá na hodinky. Další dávku steroidů mu zatím dát nemůže. Napumpuje do něj další Ventolin, počká pár minut a pak už ví, že dnešní noc v měkoučké hotelové posteli nestráví. „Evo, broučku, nachystala by sis prosím tě láhev s vodou a nějaké knížky? Vezmi i můj iPad.“

„Pojedeme do nemocnice?“ zeptá se Eva tiše.

Blythe přikývne, sbalí Sebbyho oblíbené plyšové šteně a kartáček na zuby, zvedne syna a snaží se nemyslet na nejhorší, když cítí, jak ztěžka se mu zvedá hrudník. Cesta taxíkem jí připadá nekonečná. Eva na ni upírá vážný pohled a Sebbyho dech zní spíš jako křik.

Ale tohle už přece zažili, připomene si, když se o ni pokusí panika. Zvládnou to i tentokrát.

Povzbudivě se na Evu usměje, zatímco horečně přemýšlí, koho by mohla požádat, aby ji pohlídal. Doma v New Yorku se vždycky mohla obrátit na maminku některé z Eviných kamarádek. Ale koho sežene v Paříži? Jake už by tu měl být, ale...

Konečně před sebou vidí červeno-bílý nápis *Pohotovost*.

Hned je vezmou dovnitř a čas ubíhá tak, jak to v noci v nemocnicích bývá, spousta čekání mezi chvilkami překotné aktivity. Jen se díváte na své dítě, protože nechcete přehlédnout ani sebemenší zhoršení, jako byste mu mohli pomoci silou vůle.

Eva sedí Blythe na klíně a obléká šaty na papírové panenky už tak dlouho, že Blythe necítí nohy. Jedna ze sester se neustále chodí vyptávat na Astrid a Hawka a vykládá Blythe, že v mládí měla fotografii Astrid tančící ve stříbrných šatech s Hawkem připnutou na stěně.

„Jak se tenkrát drželi za ruce, když vyšli na pódium na předávání těch módních cen, ani se na sebe nepodívali, ale bylo vidět, jak pevně se tisknou, to bylo tak strašně romantické,“ rozplývá se sestra a Blythe ví, že má na mysli film z osmdesátých let o tragické lásce Astrid Bricardové a Hawka Jonese.

„To se nejspíš vůbec nestalo,“ odtuší Blythe a sestra se zatváří, jako by Blythe právě zavraždila jednorožce. Znovu se dostaví ten zdrcující pocit, že i když je vystresovaná a chce se soustředit na své dítě, musí si dávat pozor, aby byla milá, jinak se zase vyrojí historky o protivné Blythe, nepochybně doplněné fotografiemi osamocného Sebbého, které někdo pořídí, až si odskočí na záchod.

Když lékaři konečně rozhodnou, že Seb by měl být v pořádku, že bude stačit trocha kyslíku, léků a času, a že do rána bude nejspíš po všem, Blythe zavolá Jakeovi.

Nezvedne to. Jako vždycky.

„Tak jo,“ řekne Evě a snaží se najít řešení. „Budu teď muset zůstat se Sebem, víš?“

Eva přikývne a znovu se na ni dívá vážnými očima plnými strachu.

„Nikdy tě neopustím, zlatíčko,“ ujistí ji Blythe až příliš vehementně. Eva zaboří tvář do matčina ramene. Blythe ji hladí po vlasech a je ráda, že Eva nevidí, jak téměř prohrává boj s vlastními slzami, které přináší vzpomínka na matku, jež kdysi dávno svou dceru opustila. Všechno to silou zatlačí zpátky do mrtvého místa ve své duši, které zůstalo po Astrid, když v listopadu 1973 zmizela.

„Co kdybych zavolala Edovi?“ navrhone. „Že bys počkala s ním, tetou Joy a dětmi? Určitě bydlí v nějakém parádním hotelu.“

„Mně se líbí ten náš,“ namítne Eva a Blythe ví, že by jí nejraději zůstala sedět na klíně a nechala si dál hladit vlasy. „Ale dobře.“ A tak Blythe zavolá svému bývalému švagrovi. Ed je světec, takže slíbí, že pro Evu přijede a zítra ji vezme k autobusu, který poveze všech dvacet osm členů rodinné výpravy do údolí Loiry.

„Půjčím si auto a přijedu za vámi,“ řekne mu Blythe.

Následuje pauza a ona ví, na co myslí. „Nezvedl to,“ řekne.

Ed zklamaně vydechne. Blythe jen pokrčí rameny. Jake ji už dávno ničím zklamat nemůže. Je pro ni jednodušší zkrátka počítat s tím, že se na něj nedá spolehnout.

Blythe stráví téměř celou noc vzhůru po Sebbyho boku, vypije příliš mnoho kávy a pak se s trhnutím probudí pokaždé, když se jí podaří zavřít oči na déle než pět minut. Před polednem jsou lékaři spokojení. V rychlosti zavolá Edovi a popovídá si s Evou, která jí sdělí, že ji sestřenice Coco a Georgia, dvě z Edových pěti dětí, učí hrát karty.

„Jsem na tebe pyšná, zlatíčko,“ řekne jí Blythe a přes telefon slyší Evin úsměv. *Tak málo stačí ke štěstí dítěte, Astrid, po-*

myslí si. Jedna vteřina a čtyři slova uznání. Rodičovství není tak těžké, aby před ním člověk musel utíkat.

Zavěsí a vydechne. Je vyčerpaná, má hlad a zdá se jí, že se jí možná podlomí nohy, ale na tom nezáleží, protože zvládla další děsivou epizodu a všichni jsou v pořádku. Sní pytlík brambůrků, aby neomdlela, a když se vrátí k Sebovi, ten už se chichotá u filmu, který si pustil na jejím iPadu.

„Vyrazíme na zámek?“ zeptá se ho.

„Jo!“

Jakmile se usadí v půjčeném autě a Sebby na zadním sedadle usne, vrátí se v myšlenkách ke schůzce s Nathanielem. Včerejší noc jí ale ukázala, že už tak toho má na talíři příliš. Ano, zakázky na filmové kostýmy bere jen tehdy, když se natáčí v New Yorku, jak řekl Nathaniel, ale nemá manžela, s nímž by mohla nechat děti a odjet do Los Angeles, do Rumunska nebo na Nový Zéland vést kostymérnu. Jake nikdy neměl děti déle než na jednu noc a půl roku je neviděl vůbec. Nezvedá telefon, protože ho ani nenapadne, že by mohla nastat nějaká závažná situace. Chůvu nemá, jednak proto, že si ji nemůže dovolit, ale také proto, že ona vyrůstala bez matky a nechce, aby její děti vychovával někdo jiný. Takže se nemůže jen tak sebrat a stát se kreativní ředitelkou na plný úvazek v Paříži nebo jinde, protože Eva a Sebby jsou na prvním místě.

Radši řiď, napomene se chmurně. A rozhodně nemysli na to, že se ženeš na třítydenní dovolenou s bývalým manželem.

Tri

Astrid Bricardová a Hawk Jones

Když ten den začíná, vůbec nevypadá jako jeden z těch, které by se měly zapsat do historie. Astrid vstane z matrace na podlaze a obleče si bílou pánskou košili, kterou objevila v charitativním obchodě za padesát centů. Zaváže si ji v pase jako sarong a v mysli se jí vynoří vzpomínka na šaty, které viděla před měsícem v archivu. Z rukávů se stane šerpa, z níž udělá mašli, a kdyby za ni někdo zatáhl, celý oděv by z ní spadl.

Velvet se zasměje. „Obléct si to takhle a vypadat tak ztraceně sexy, to dokážeš jenom ty. A co to tričko?“

„Koupila jsem si ho v dětském oddělení,“ odpoví jí Astrid. Barvu má něco mezi tyrkysovou a akvamarínovou, jako když odpolední slunce obarví vodu v Gilgu, zatímco Astrid čeká na surfu na vlnu. „Takové barvy se na oblečení pro dospělé vůbec nepoužívají. Je to škoda.“

„Budeš je muset začít používat ty,“ míní Velvet cestou do školy. Zvolily metro, protože mají dost velkou kocovinu, takže jsou vděčné za přítomné podzemí, ale zase ne tak velkou,

aby nepřišly včas. Usadí se v ateliéru a vtom vejde ten muž, kterého Astrid potkala v archivu.

„Kdo to je?“ zeptá se Velvet.

„Pořád zapomínám, žes tady loni nebyla,“ odpoví Velvet a Graham řekne: „To je Hawk Jones. Zatraceně hezký chlap.“

„Hawk?“ zopakuje Astrid.

„Prý zkráceně Hawthorne.“ Velvet pokrčí rameny. „To jméno je asi moc velký sousto.“

„Hawthorne.“ Astrid se pokusí to vyslovit. *Je to moc velké sousto.* Slovo, které zůstává na jazyku a zároveň proniká hluboko do hrdla a ona ani neví, proč se začervená. „Nevypadá jako módní typ.“

Graham se zasměje. „No, protože není.“

Astrid chodí na Parsons už dost dlouho, takže pochopila něco, s čím se doma na Long Islandu, ve čtvrti plné právníků, setkávala jen zřídka. Móda přitahuje všechny, od návrhářů žijících konvenční rodinný život, jako je Oscar de la Renta, až po ty, kteří o dívkách nesmýšlejí tak, jak jí vždycky všichni tvrdili, že je běžné, jako třeba Graham.

Zatímco se Hawk Jones baví s vyučujícím, Velvet pokračuje ve výkladu. „Začínal v reklamě, pak přešel k fotografii a úplně náhodou se dostal k módě. Jednou ho děkan zatáhl na seminář Normana Norella. A pak Hawk, který neumí šít a který neměl tušení, kdo je Norell,“ zakoulí Velvet nevěřícně očima, „nějak naaranžoval hedvábí do modelu, o němž Norell prohlásil, že je možná lepší než všechno, co udělal *on*. Má šikovný ruce,“ mrkne na ni Velvet. „Nedokáže se rozhodnout pro jednu věc.“

Vysloví to jako varování, což ovšem Astrid nepotřebuje. Její plány do budoucna vylučují, aby kolem ní kroužili muži s dravými jmény.

„Loni v létě dokončil studium a před pár měsíci si otevřel vlastní butik,“ dodá Graham. „To se nedělá – začít na vlastní pěst, aniž by si člověk předtím odsloužil praxi u návrháře.“

Půlka holek tady je do něj zabouchnutá a s většinou z nich během studií na Parsons nejspíš taky chodil. Všechny zajímá, jestli uspěje. Někteří mu to nepřejí, protože je natolik arogantní, že se staví proti zažitým zvyklostem. Já doufám, že jim ještě ukáže.“

Učitel jim řekne, že dnes povede hodinu Hawk, podobně jako jiní absolventi, kteří sem občas přijdou na dopoledne. Hawk zaujme jeho místo a Astrid si ho prohlíží. Má tmavě blond vlasy, trochu moc dlouhé a zvlněné tak, že se zdá, že nejspíš potřebují umýt. Spadnou mu do čela a on se pokusí je odhrnout, ale hned se vrátí zpátky, jako by věděly, že jedno napůl zakryté oko je přesně to, co přitáhne pozornost každé dívky v místnosti.

Astrid má co dělat, aby se nerozesmála, protože i Velvet na něj zírá. Ale ona sama také. Tehdy v archivu na ni zapůsobil jako člověk, který nic nemusí, protože mu celý svět ochotně padá k nohám. Ale teď vypadá soustředěně. Vezme do ruky délku vrtošivého stříbrného lamé.

Každý se na látku dívá jinak: Velvet zarputile, jako by nechtěla dovolit, aby se jí rozpor tvrdého kovu a splývavého půvabu vymkl z rukou; Graham konsternovaně, protože by dal přednost jednoduchosti džínoviny. A Astrid pocítí nával vzrušení. Všechny látky, jimiž se doteď zabývali, pro ni představovaly opak inspirace, působily jako komorník v třídlém obleku na tanečním parketu Electric Circusu. Ale lamé je jako song z Top 40, o kterém ani nevěděla, jak ji okouzlit.

Reaguje na každíčký pohyb Hawkových prstů, když ho přetáhne přes figurínu vedle sebe a nechá viset v celé délce, takže jí zakrývá nohy. „Stříbrné lamé nepotřebuje pobízet k okázalosti,“ promluví. „Takže když uděláte dlouhé šaty, budou svítit jak neonový billboard.“

Astrid přimhouří oči. Jako by vytáhl rytmus z rockové písničky. Věc se nedá vylepšit tím, že ji zbavíte podstaty. Jestli má dělat rámus, tak ať dělá rámus.

Zvedne se a jde dopředu. „Nebo je uděláte tak krátké, že navzdory sklonům k exhibicionismu nebude lamé to první, co uvidíte.“

Přišpendlí látku tak, že figuríně sahá sotva pod zadek. A na jednu jde o ženu, a ne o to, co má na sobě.

Hawk se zaujatě zamračí.

„Pak budou potřebovat dlouhé rukávy kvůli rovnováze,“ řekne a stočí stříbřitou tkaninu do dvou délek, které končí těsně nad zápěstními kostmi, které ještě před pěti minutami nebyly víc než obyčejné přehlédnutelné spoje. Teď přitáhl pozornost k jemnému zúžení paží způsobem, který je erotičtější než hluboký výstřih. „Vlastně by měly být ještě kratší.“ Ohne lem ještě o další centimetr.

Astrid se téměř usměje, ale jsou jen skoro dokonalé. Podívá se na Hawka, který na ni hledí se stejným úsměvem, jako by říkal, že ještě něco schází. Astrid přejíždí prsty po lamé a naslouchá, co jí vlákna šeptají.

Zmizet.

Shrne zádový díl šatů a odhalí lopatky figuríny, dva vykřičníky sebevědomí. „A odhalená záda dodávající sílu,“ řekne a vesele pohlédne na Hawka při té narážce na jejich minulé setkání.

Hawk se zasměje.

A všichni propuknou ve spontánní potlesk nad těmi šaty, které zepředu vypadají jako hořící zápalka, a než je obejdete, abyste se podívali zezadu, planou jako oheň. Celé Astridino tělo, její mysl, a dokonce i srdce jsou v rauši. Jako by Hawk byl v její hlavě a ona zase v jeho, což je nejspíš přesně ten pocit, po jakém touží ti, kdo na večírcích svírají v rukou papírky s LSD.

Ty šaty jsou Astrid přetvářená do látky. A jásot spolužáků jí napovídá, že jsou také tím, čím chtějí být i oni, nebo možná tím, čím ani nedoufali, že by se mohli stát. Ta, která si ty šaty obleče, bude rozhodně nejsilnější v místnosti.

Znovu se pohledem setká s Hawkem. „Díky,“ řekne Hawk naprosto nečekaně, s vděčností místo nafouknutého ega. Kolik vyučujících na Parsons by reagovalo podobně, kdyby k nim přišla dívka studující tam teprve měsíc a vytkla jim, že jejich šaty jsou moc dlouhé?

A pak ji napadne – jak zařídit, aby se jí to podařilo znovu? Nebo to byl jen jeden vzácný a neopakovatelný zářivý okamžik?

Teď se na ni Hawk dívá stejně jako tehdy v archivu, oči jako tužky obkreslující její tělo. Červená se až na kotníčích.

Otočí se a vrátí se na své místo. Protože ve svém životě teď potřebuje jen výsledek toho, co se právě stalo, bez záře. Slyší, jak někdo zašeptá: „Samozřejmě musíš udělat něco tak malinkého, že se tomu skoro ani nedá říkat šaty. Asi to máš v sobě.“

Candace. I když Astrid ví, že by měla držet jazyk za zuby, opáčí: „A tys doufala, že budeš mít v sobě *jeho*?“

Cítí, jak Velvet ztuhla, a zalituje, že se nechala od Candace vyprovokovat. Reagovat na mrchu jízlivostí je jako hodit v horkém v létě doutnajícím cigaretu do suchého lesa.

„Loni s ním chodila, víš?“ sykne Velvet. „A on to udělal jako vždycky, po pár rande ji opatrně odložil.“

To znamená, že Astrid nejen že odhodila cigaretu, ale ještě k ní vylila celý kanystr benzínu. *Prostě si Candace nevšímej*, napomene se. Astrid má za sebou léta praxe v předstírání, že se jí posměšky nedotýkají, a teď už by v tom měla být skutečnou expertkou.

Ale mrzí ji, že zrovna tento talent musí rozvíjet.

Po vyučování společně s Velvet právě odbočují na východní Čtyřiapadesátou ulici, když slyší, jak na ně někdo volá: „Hej!“

Astrid se otočí a vidí, že za nimi pospíchá Hawk. Snaží se tvářit neutrálně, ale přesto cítí, jak se vzduchem mezi nimi proplétá stříbrná nitka propojující jejich mysl.

„Nevím, jak se jmenuješ,“ vydechne Hawk.

„Ale víš,“ ušklíbne se Velvet.

„Promiň, Velvet,“ řekne Hawk s podle všeho upřímnou omluvou za to, že se soustředí výhradně na Astrid.

Možná kvůli té kajícímu mu Velvet sdělí: „Tohle je Astrid. Pravda, na škole s pouhými šesti sty studenty těžko přehlédnout tu, kterou stojí za to poznat. Uvidíme se pak.“ Mávně na pozdrav a dál pokračuje sama.

Astrid zůstane jen s Hawkem. Vypadá, jako že si chtěl nechat narůst vousy a pak to vzdal, takže mu na tvářích zůstalo tmavé strniště, které v Astrid vyvolá náhlý odpor k přehnané péči o knír a také hladce oholené pleti. Hawk Jones se tváří jak ten typ závislosti, které nesmí podlehnout.

Přidá do kroku, napadne ji, že nejspíš přesune svou pozornost k někomu, kdo umí lépe flirtovat – třeba Candace –, ale on jde s ní. „Tys přestoupila z jiné školy?“ zeptá se tónem ztěžklým tisícem otázek, jako archeolog, který touží odkrýt všechny vrstvy Astrid. „To, co se nám před chvílí podařilo, bylo...“

Odmlčí se, jako by hledal správné adjektivum, a Astrid si nemůže pomoci, takže vyhrkne: „Přesně to, k čemu byla ta látka předurčená.“

Teď se zasměje a nechá jít tu bláznivou holku, která si myslí, že textilie mají osudy. Ale on jen řekne: „Jo. Máš pravdu.“ A dodá: „Zašla bys na večeři? Seznámil bych tě s rodiči.“

„Seznámil bys mě s rodiči?“ zopakuje. Na Long Islandu se setkání s rodiči vždycky plánovalo dopředu. „To asi ne.“ Což zní jako vykrucování. „Ne,“ řekne pevně.

„Myslíš, že by se ti mí rodiče nelíbili?“ Usměje se sebevědomě a ona k němu málem natáhne ruku, aby se dotkla té

abstraktní a nádherné lehkosti. Dnes ve třídě jí pomohla nalézt vlastní vyrovnanost.

Hlavou jí proběhne myšlenka, jak by se matčiny kamarádky smály, kdyby věděly, že Astrid Bricardová si myslí, že jí chybí sebevědomí. Dívku, která se vzepře rodičům a jde studovat módní školu a nosí pánské košile jako sukně, nepovažuje nikdo za člověka s nedostatkem víry v sebe sama. Ale když teď Astrid vidí Hawka, ví, že při hovoru s Velvet na sedacím pytlí v objetí hudby sice kamarádce dokáže říct ta správná slova, ale jakmile se ocitne zavřená v místnosti, sama se svými vlastními myšlenkami, dospěje vždycky k témuž – její rodiče jí nevěří. Nikdo z těch, s nimiž vyrůstala, jí nevěří. Kde se mezi všemi těmi pochybnostmi najde odvaha to nejen říct, ale i udělat?

Něco z toho jí nejspíš jde vyčíst z tváře, protože Hawk prohlásí: „Máma vždycky říká, že domácí jídlo je na trápení nejlepších. Vypadáš, že by ti mohlo pomoci.“

„Musím si udržet pětasedmdesátiprocentní průměr, abych nepřišla o stipendium, a šest večerů v týdnu pracuju, abych zaplatila nájem. Takže nerandím,“ vyloží mu rozhodně.

„Máma taky nerandí, takže bude ráda, že se chceš jen kamarádit.“

Astrid se zasměje a on se na ni zašklebí, takže ho chce přesvědčit: „Myslím to vážně,“ i když se pořád směje.

„Já taky,“ řekne.

Celou tu dobu jdou, proplétají se mezi chodci jako dvě nitky tvořící jeden šev, jejich ruce se občas dotknou. Čekala sice, že muž, který na ni zkoušel hlášku o tom, jak se zakoukala do šatů, využije chvíle vynucené blízkosti a ruku neodtáhne, to se však nestane. Zastaví se před jednou z budov na Park Avenue.

„Já jen...“ začne a ona zahlédne pod vší tou lehkostí záblesk zranitelnosti, něco, co se naučil skrývat lépe než ona sama. „Ty stříbrné šaty dneska... Říkám si, že na světě není